

Sygn. akt X P 160/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Szajner

Ławnicy: Zofia Raś; Helena Żugaj

Protokolant: Monika Biegańska

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2015 r. we Wrocławiu

przy udziale

sprawy z powództwa: A. P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą we W.

o przywrócenie do pracy

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda A. P. na rzecz strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;

III. pozostałe koszty postępowania zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 04 listopada 2013 r. (data stempla pocztowego) wniesionym do Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim A. P. wniósł powództwo przeciwko (...) S.A. we W. o uznanie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia za niezgodne z prawem i przywrócenie do pracy.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, iż pismem nadanym pocztą w dniu 16 października 2013 r. otrzymał oświadczenie strony pozwanej o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, w którym jako przyczyny wskazano naruszenie zasad polityki sprzedaży dotyczących procedur sprzedaży towarów, produktów i usług w przedsiębiorstwie i związanej z tym odpowiedzialności materialnej. W ocenie powoda przytoczone przez stronę pozwaną okoliczności faktyczne i formalno-prawne mające być podstawą rozwiązania umowy o pracę w trybie bez wypowiedzenia z winy pracownika są nierzeczywiste. Powód podniósł, iż praktyką powszechnie stosowaną w przedsiębiorstwie pozwanej było wydawanie towaru firmom nie posiadającym limitu kupieckiego bądź przekraczanie przyznanego limitu dla utrzymania współpracy z danym klientem bądź też dla poprawienia limitów i wskaźników sprzedaży. W ocenie powoda pozwany wiedział o fakcie wystawiania dokumentów WZ, takie praktyki były powszechnie stosowane we wszystkich oddziałach spółki i stanowiły potwierdzenie wydania towaru. Powód wskazał, że dopiero mailem z dnia 09 lipca 2013 r. otrzymał od przełożonego wiadomość iż nie będą udzielane zgody na transakcje z odroczonym terminem płatności dla klientów nie posiadających kredytu kupieckiego oraz takich które przekroczyły limit. Powód podkreślił, że po otrzymanym mailu nie dokonywał dalszej sprzedaży w formie kredytu oraz takich które przekraczały kredyt. Powód podkreślił, że wywiązał się z powyższego obowiązku w całości do dnia

zakończenia pracy. Odnosząc się do kontrahentów wskazanych w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę powód wskazał, że tylko dwóch z nich dokonało uregulowania płatności. W ocenie powoda swoim działaniem nie naraził spółki na znaczne straty finansowe gdyż w istocie spółka nie poniosła strat w związku z dotychczas wykonywanymi przez powoda obowiązkami (vide k. 2-5).

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 grudnia 2013 r. (data stempla pocztowego) strona pozwana (...) S.A. we W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Motywuując swoje stanowisko strona pozwana wskazała na nietrafność argumentów wskazanych przez powoda i jednocześnie podkreśliła, że powód naruszył w sposób rażący zasady polityki sprzedaży określonej zarządzeniem nr (...) albowiem kilkakrotnie wydał towar na podstawie ręcznych dokumentów WZ dla firm nieposiadających limitu kupieckiego bądź przekraczając przyznany im limit kupiecki i to bez zgody przełożonego. Strona pozwana wskazała, że po przeprowadzenia inwentaryzacji zdawczo odbiorczej powzięła wiedzę o niedoborach w mieniu pozwanej. Jednocześnie strona pozwana wskazała, iż wysłany do pracowników email z lipca 2013 r. stanowił prośbę aby żadne z pracowników od tego czasu nie występował o zgodę na przekraczanie kredytów kupieckich czy też dokonywanie sprzedaży z odroczonej terminem płatności. W ocenie strony pozwanej działania powoda naraziły pozwaną spółkę na znaczne straty finansowe. Jednocześnie strona pozwana podniosła zarzut niewłaściwości miejscowej (vide k. 37-41).

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2013 r. niniejszą sprawę przekazano według właściwości miejscowej do rozpoznania tutejszemu sądowi.

W kolejnym piśmie procesowym powód podkreślił, iż u strony pozwanej istniała praktyka sprzedaży towarów dla firm bez kredytu kupieckiego o której strona pozwana doskonale wiedziała i która akceptowała. Dodatkowo powód zaznaczył, że strona pozwana nie udowodniła ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków (vide k. 169-170).

W dalszych pismach procesowych strona pozwana wskazała, iż działania powoda polegające na sprzedaży klientom bez kredytu kupieckiego skutkowałą koniecznością prowadzenia procesu windykacji z przedmiotowymi firmami. Strona pozwana wskazała na błędną argumentację powoda odnośnie tego, iż w jego ocenie nie naraził strony pozwanej na niebezpieczeństwo straty, albowiem w ocenie strony pozwanej w przypadku narażenia na stratę finansową spółkę wystarczy wystawienie na niebezpieczeństwo (vide k. 199-200).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedmiotem działalności (...) S.A. we W. jest zakup i przerób złomu, handel stalą. Strona pozwana posiada kilka oddziałów na terenie Polski, w tym jeden w G..

Dowód: odpis z KRS k. 45-50.

Na czele danego każdego z oddziałów stał kierownik oddziału do spraw stali i kierownik oddziału do spraw złomu, którzy podlegają służbowo dyrektorowi oddziału oraz dyrektorowi do spraw handlu i marketingu.

A. P. był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 11 lutego 2008 r. Miejscem zatrudnienia powoda był oddział w G..

Średniomiesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 4 500,00 zł.

Początkowo powód zajmował stanowisko przedstawiciela handlowego-sprzedawcy.

Od dnia 01 listopada 2009 r. powód objął funkcję zastępcy kierownika oddziału do spraw handlu stalą w G., która uległa zawieszeniu z dniem 07 lutego 2013 r.

W okresie od dnia 07 lutego 2013 r. do dnia 18 października 2013 r. powód zajmował stanowisko przedstawiciela handlowego-sprzedawcy.

Powód w okresie zatrudnienia posiadał ze stroną pozwaną umowy o wspólnej odpowiedzialności za powierzone mienie, które co roku po przeprowadzonej inwentaryzacji ulegały odnowieniu.

Dowody: umowa o pracę z dn. 08.02.2008 r., aneks nr (...) do umowy o pracę, umowa o pracę z dn. 07.05.2010 r., pismo z dn. 07.02.13 r., umowy o odpowiedzialności materialnej – akta osobowe, zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 51.

Do obowiązków zastępcy kierownika oddziału do spraw handlu stałą w G. należało sprawne organizowanie pracy w podległej komórce organizacyjnej oraz zapewnianie właściwego i terminowego wykonania postawionych przed nią zadań, a w szczególności. W okresie zajmowanego stanowiska powód jednocześnie wykonywał czynności przedstawiciela handlowego.

Do zakresu obowiązków przedstawicielka handlowego należała praca w terenie kontakt z dostawcami i klientami przedsiębiorstwa, realizacja działań logistycznych, promocja i aktywizacja towarów, zawieranie umów sprzedaży, odbiór ilościowo-jakościowy złomu. Powód był uprawniony do samodzielnego prowadzenia negocjacji cen z klientem, sam sporządzał umowy sprzedaży, dokumenty zamówień, i dokumenty wydania towaru (WZ), które były generowane w systemie komputerowym. Sporadycznie zdarzało się tworzenie dokumentów w formie ręcznej.

Powód oprócz nałożonych obowiązków posiadał plany sprzedażowe ustalane przez zarząd na okres miesięczny wskazujący na ilość stali jaka ma być zbyta przez powoda w danym miesiącu.

Bezpośrednim przełożonym powoda był kierownik oddziału, a nadto dyrektor sprzedaży P. T.

Dowód: zakres obowiązków – akta osobowe, Regulaminu Pracy k. 157, zeznania świadka P. T., k. 191 verete, k. 193 (płyta CD), przesłuchanie w charakterze stron powoda A. P. k. 287, k. 289 (płyta CD).

Zgodnie z brzmieniem Regulaminu pracy strony pozwanej nie przestrzeganie przez pracownika postanowień, ustalonego porządku w szczególności nie dbanie o powierzone mienie, rażące naruszenie obowiązujących w Spółce regulaminów, procedur, instrukcji, zarządzeń i innych przepisów prawa jest wystarczającym powodem do rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 k.p. lub za wypowiedzeniem przez pracodawcę.

Dowód: Regulaminu Pracy k. 157.

Procedury sprzedaży towarów, produktów i usług u strony pozwanej regulowało zarządzenie nr 10/2012 r. zgodnie z którym u pozwanej istniały dwa sposoby zapłaty ceny z tytułu umowy sprzedaży : bezpośrednio po wydaniu towaru albo z odroczonym terminem płatności z tytułu posiadania kredytu kupieckiego.

Kredyt kupiecki stanowił uprawnienie nadane poszczególnym klientom przez stronę pozwaną, którego przyznanie odbywało się na pisemny wniosek przedstawiciela handlowego. Wniosek zawierał dane klienta: odpis z KRS zaświadczenie o nadaniu NIP/REGON, tytuł prawny do lokalu, charakterystykę jego działalności gospodarczej, aktualne sprawozdanie finansowe. Następnie wniosek przedstawiano do zaopiniowania przez dział finansowy, Głównego księgowego i Dyrektora do spraw handlu i marketingu. Po czym przedstawiano firmie ubezpieczającej, która wyrażała albo odmawiała zgody. Decyzja o przyznaniu kredytu kupieckiego była ujawniana w katalogu komputerowym dotyczącym konkretnego przedsiębiorcy ze wskazaniem limitu transakcji na jaki może odbyć się sprzedaż z odroczonym terminem płatności.

Powyższa procedura odnosiła się także do dokonania sprzedaży dla klientów posiadających kredyt kupiecki na sprzedaż z przekroczeniem przyznanego limitu.

Prowadzenie sprzedaży z odroczonym terminem płatności albo z przekroczeniem przyznanego limitu mogło odbyć się wyłącznie dla klientów posiadających kredyt kupiecki.

Ponadto do dnia 09 lipca 2013 r. u strony pozwanej istniała możliwość dokonania sprzedaży z odroczonym terminem płatności z klientom nie posiadającym kredytu kupieckiego lub u których został ograniczony. Powyższa możliwość istniała wyłącznie po zastosowaniu procedury polegającej na zwróceniu się telefonicznym przedstawiciela handlowego do dyrektora do spraw handlu albo jego zastępcy, który to wyrażał albo odmawiał zgody. Zgoda ujawniała się w systemie komputerowym na koncie danego klienta i umożliwiała wygenerowanie dokumentów w systemie komputerowym.

Dowody: zarządzenie nr (...) z załącznikami k. 54- 102, zeznania świadka P. T., zeznania świadka A. C. – k. 191 verte, k. 193 (płyta CD), zeznania świadka D. P. k. 274-275.

Powód zapoznał się z treścią zarządzenia nr (...) oraz z regulaminem pracy strony pozwanej.

Dowód: oświadczenie k. 150.

W dniu 09 lipca 2013 r. dyrektor do spraw sprzedaży i marketingu P. T. wysłał wiadomość email do przedstawicieli handlowych, która wprowadziła zakaz uzyskania zgody na sprzedaż z odroczonym terminem płatności albo ponad przyznany limit za ustną zgodą dyrektora do spraw handlu albo jego zastępcy utrzymując wyłącznie procedurę wnioskową wskazaną w zarządzeniu nr (...).

Powód otrzymał powyższą wiadomość i zapoznał się z jej treścią.

Dowody: wiadomość email k. 8, zeznania świadka P. T. k. 193 (płyta CD), zeznania świadka A. C. – k. 191 verte, k. 193 (płyta CD).

Powód w okresie sierpnia 2013 r. dokonał sprzedaży towaru z odroczonym terminem płatności dziewięciu przedsiębiorcom, którzy nie posiadali kredytu kupieckiego albo u których nastąpiło przekroczenie przyznanego im limitu kupieckiego. Na potwierdzenie umów powód wystawił ręcznie dokumenty wydania towaru.

Powód nie przed zawarciem umów sprzedaży i wydaniem towaru nie zwrócił się do przełożonego o zgodę na ich dokonanie.

Dowody: dokumenty WZ k. 119-142, zeznania świadka P. T. k. 191, k. 193 (płyta CD), przesłuchanie w charakterze stron powoda A. P. k. 287, k. 289 (płyta CD).

W dniach 04 - 07 października 2013 r. w hurtowni stali w G. przeprowadzono inwentaryzację zdawczo-odbiorczą w składzie trzy osobowym. Podczas inwentaryzacji stwierdzono niedoboru towaru oraz ręcznie sporządzone przez powoda dokumenty wydania towaru bez faktur VAT zapłaty.

Po inwentaryzacji dyrektor sprzedaży dyrektora do spraw handlu wydał polecenie powodowi sporządzenia faktur VAT do dokumentów wydania towaru i skierowanie ich do kupujących, które powód wykonał.

Po inwentaryzacji mienie dotychczas powierzone powodowi przekazano innemu pracownikowi.

Dowody: zarządzenie o inwentaryzacji z załącznikami k. 144-149, zarządzenie k. 150, faktury VAT z dokumentami WZ i saldem k. 204-234, zeznania świadka P. T. A. C. k. 191 verte, k. 193 (płyta CD), częściowo przesłuchanie w charakterze stron powoda A. P. k. 287, k. 289 (płyta CD).

Dwóch kupujących z którymi powód zawarł umowy sprzedaży rzeczy z odroczonym terminem płatności obejmujących łączną kwotę 49 739, 25 zł. nie uiściło ceny.

Dowody: dokumenty WZ k. 119-142, saldo k. 203, saldo k. 232, wezwania do zapłaty k. 235-236

W dniu 18 października 2013 r. powód otrzymał oświadczenie strony pozwanej o rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, w którym wskazano iż powód dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków

pracowniczych polegających na rażącym naruszeniu zasad polityki sprzedaży towarów, produktów i usług w przedsiębiorstwie i związanej z tym odpowiedzialności materialnej, wydał towar na podstawie ręcznych dokumentów WZ dla firm nie posiadających limitu kupieckiego, bądź przekraczając przyznany im limit kupiecki dla dziewięciu klientów. Powyższe działania naraziły na znaczne straty finansowe.

Dowód: oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia k. 7.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jak nieuzasadnione nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że stosunek pracy między stronami ustał w sposób nadzwyczajny w drodze jednostronnego oświadczenia pracodawcy złożonemu powodowi bez zachowania okresu wypowiedzenia. Przedmiotowy sposób rozwiązania stosunku pracy został zabezpieczony przez ustawodawcę dodatkowymi wymogami formalnymi: musi być sporządzony na piśmie wraz ze wskazaniem przyczyny uzasadniającej oraz zawierać pouczenie o prawie odwołania się do sądu (art. 30 § 3, 4 i 5 k.p.). Nadto rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Ustawodawca wskazuje tzw. zawinione przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia (art. 52 k.p.) oraz niezawinione (art. 53 k.p.). Artykuł 52 § 1 k.p. zawiera enumeratywny katalog przyczyn uprawniających pracodawcę do rozwiązania z pracownikiem stosunku pracy mianowicie w razie: po pierwsze ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych, po drugie popełnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie go na zajmowanym stanowisku, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem oraz po trzecie zawinionej przez pracownika utraty uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku.

Powyższe przesłanki należy rozpatrywać nie tylko z punktu widzenia ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych ale także z punktu winy pracownika. Na marginesie należy zauważyć, że ustawodawca w kodeksie pracy nie wprowadził podziałów na winę umyślną czy nieumyślną, a co za tym idzie przedmiotową winę pracownika należy rozpatrywać w oparciu o obie kategorie winy w rozumieniu przepisów Kodeksu Cywilnego. Powyższe znajduje potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2011 r., (I PK 634/00, opubl. OSNP 2003/16/381) zgodnie z którym w pojęciu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków mieści się wina umyślna oraz rażące niedbalstwo - rodzaj winy nieumyślnej, której nasilenie wyraża się w całkowitym ignorowaniu przez pracownika następstw swojego działania, chociaż rodzaj wykonywanych obowiązków lub zajmowane stanowisko nakazują szczególną ostrożność i przezorność w działaniu. Judykatura zgodnie wskazuje, że wystąpienie przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy jest warunkiem skuteczności rozwiązania przez pracodawcę w tym trybie umowy o pracę na czas nieokreślony. Jak wskazuje Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 1997 roku sygn. akt I PKN 419/97 (opubl. OSNP 1998/20/598,) przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę musi być konkretna i rzeczywista.

Powód poszukiwał w niniejszym procesie ochrony prawnej na podstawie przepisu art. 30 § 1 k.p., w myśl którego pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. Powód w przedmiotowej sprawie żądał przywrócenia do pracy.

Rolą Sądu w przedmiotowej sprawie było dokonanie analizy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, czy wskazana przez pracodawcę przyczyna była rzeczywista i konkretna, a także rozważenie, czy zachowanie powoda podlegało kwalifikacji jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, a tym samym czy uzasadniało rozwiązanie umowy przez pracodawcę w trybie dyscyplinarnym.

Należy pamiętać, że przepis w świetle art. 45 § 1 k.p. zasadności wypowiedzenia, analiza ta powinna być dokonywana także z uwzględnieniem słuszych interesów pracodawcy, a nie tylko okoliczności leżących po stronie pracownika (vide teza II. uchwały pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 czerwca 1985 r., III PZP 10/85, OSNCP 1985 nr 11, poz. 164).

Przechodząc do analizy przedmiotowej przyczyny na wstępie należy wskazać, iż powód jako pracownik strony pozwanej był zobowiązany do przestrzegania wewnętrznych przepisów Regulaminu Pracy, zarządzeń z których treścią był zapoznawany. Jednym z podstawowych obowiązków powoda było prowadzenie negocjacji z klientami zmierzających do zawarcia umów sprzedaży, których przedmiotem była stal. U strony pozwanej wszystkich pracowników zajmujących się transakcjami wiązały procedury opisane w zarządzeniu nr (...). Postępowanie dowodowe wskazało, iż strona pozwana dużą wagę przywiązywała do sprzedaży z odroczonym terminem płatności (nazywana w dalszej części kredytem kupieckim), która nie była powszechnie stosowana. Umożliwienie zawarcia przez przedstawicieli handlowych sprzedaży z zastosowaniem kredytu kupieckiego było dostępne po pierwsze przez drogę formalnego wniosku wypełnionego przez przedstawiciela handlowego, zaakceptowanego pozytywnie przez działu finansowego, dyrektora do spraw handlu i marketingu i głównego księgowego. Ostateczną decyzję w tym przedmiocie przyznawał ubezpieczyciel, która to była odnotowywana w systemie klientów ze wskazaniem przyznanego limitu transakcji w takiej formie. Ponadto drugą drogą przyznania kredytu kupieckiego albo przekroczenia limitu transakcji było uzyskanie ustnej zgody dyrektora P. T. lub jego zastępcy. Powód sam w swoich zeznaniach potwierdził, że znał powyższe procedury.

Sporną kwestią między stronami było znaczenie emaila z dnia 09 lipca 2013 r. wysłanego przez P. T. do wszystkich handlowców oraz okoliczność na którą powoływał się powód, iż powszechną praktyką było dokonywanie sprzedaży z odroczonym terminem płatności bez zgody przełożonych. Z treści emaila jednoznacznie wynikało, że od momentu jego otrzymania wyłączono możliwość uzyskania ustnej zgody od przełożonych na sprzedaż z odroczonym terminem płatności klientom nie posiadającym kredyt kupiecki lub po przekroczeniu przyznanego limitu, a jedyną możliwością pozostała droga formalnego pisemnego wniosku. Faktycznie była możliwa sprzedaż z odroczonym terminem płatności dla klienta bez kredytu kupieckiego lub ponad limit bez zgody przełożonych, jednak wymagało to wystawienia ręcznych dokumentów albowiem w systemie i katalogu danego klienta nie było dostępu do tworzenia dokumentów, z tym że należy podkreślić iż u pozwanej nie istniała aprobata dla tego typu zachowań. Przykładem powyższego były okoliczności wskazane przez świadka A. C., który dokonał transakcji bez zgody przełożonych na udzielenie zapłaty z odroczonym terminem płatności, w sytuacji która wymagała zgody przełożonych, co skutkowało karą pieniężną, tym samym nie można mówić o akceptacji tego typu działań przez pozwanych i samowolnego działania pracowników w tym zakresie.

Przechodząc dalej należy odnieść się do transakcji dokonanych przez powoda w postaci sprzedaży stali na rzecz dziewięciu kupujących z odroczonym terminem płatności, którzy nie posiadali kredytu kupieckiego albo z przekroczeniem tego limitu. Mianowicie jak wynika z dowodów w postaci dokumentów wydania towaru miało to miejsce we okresie września 2013 r., a co więcej jak wskazały zeznania P. T. i co potwierdził powód nigdy nie zwrócił się do przełożonych o zgodę na ich dokonanie. Ponadto powód wydając towar sporządził wyłącznie dokumenty WZ ręcznie, które nie były widoczne w systemie internetowym. Co więcej informacja o dokonanych transakcjach doszła do wiedzy przełożonych dopiero w trakcie przeprowadzonej inwentaryzacji zdawczo-odbiorczej. Powyższe działanie powoda niewątpliwie stanowiło naruszenie wiążących powoda procedur sprzedaży, który jak sam powód wskazał dobrze znał. Zachowanie powoda – brak poinformowania przełożonych zasługiwało na negatywną ocenę. Aby dane naruszenie zakwalifikować jako jedną z przesłanek do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia musi mieć znamiona ciężkiego. Przez nie z kolei należy rozumieć, że zostało dokonane winą umyślną lub rażącym niedbalstwem. Nie budzi wątpliwości w ocenie Sądu, że działanie powoda polegające na samowolnej decyzji o sprzedaży klientom bez przyznanego kredytu kupieckiego lub ponad przyznany limit, bez uprzedniego wniosku zgodnie z procedurą opisaną w zarządzeniu nr (...), stanowiło niewątpliwie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych (§ 14 pkt 10, 11 Regulaminu pracy), zwłaszcza że od 09 lipca 2013. polityka stosowania kredytu kupieckiego uległa w tym zakresie zaostrzeniu. Zważywszy, iż powód znał przedmiotowe procedury i wiedział jaka winna być kolejność jego postępowania nie sposób jego

działania zakwalifikować jako winy umyślnej. Powyższe wzmacnia fakt, iż powód był doświadczonym pracownikiem strony pozwanej zajmującym stanowisko zastępcy dyrektora oddziału w okresie od listopada 2009 r. do lutego 2013 r. W konsekwencji naganne działania powoda w ocenie Sądu wypełniły przesłankę z art. 52§ 1 ust 1 k.p. W tym miejscu należy wskazać, iż również Regulamin pracy strony pozwanej wskazywał na skutki naruszenia obowiązków pracowniczych min. związanych z powierzonym mieniem w postaci rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia albo za wypowiedzeniem (§ 87 ust. 2 i 3 Regulaminu pracy) tak więc powód miał świadomość co stanowiska strony pozwanej w zakresie powyższych działań.

Odnosząc się do skutków działania powoda należy wskazać na specyfikę transakcji z odroczonym terminem płatności lub ponad przyznany limit kredytowy. Jak wskazali świadkowie P. T. i A. C. były rzadziej stosowane. Niewątpliwie nadużywanie instytucji kredytu kupieckiego narażałyby stronę pozwaną na brak stałych, bieżących dochodów i nakładałyby ją na działanie wyłącznie w oparciu o ryzyko. Umowy sprzedaży jakie zawarł powód łącznie dotyczyły kwoty około 730 000 zł zatem niewątpliwie wiązały się z możliwością narażenia strony pozwanej na dużą stratę finansową spółki. W ocenie Sądu nie sposób pozytywnie zaaprobować powyższego zachowania powoda albowiem godziło ono w mienie strony pozwanej z które powód częściowo odpowiadał materialnie. Odnosząc się do okoliczności wskazywanych przez powoda, iż spośród dziewięciu klientów z którymi zawarł umowy siedem w całości uiszczało należności, a tylko dwie z nimi zalegają należy wskazać, że samo działanie bez zgody przełożonym było naruszeniem podstawowych obowiązków pracowniczych, których konsekwencje nie muszą mieć wywoływać skutku gdyż wystarcza sama możliwość jego wystąpienia. Zatem poza sporem pozostaje okoliczność, iż dwóch z kupujących wymienionych w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia do chwili obecnej nie uiszczało należności albowiem samo działanie powoda było niezgodne z obowiązującymi u strony pozwanej procedurami.

W tym miejscu należy podkreślić, iż dysponentami postępowania dowodowego są strony. To na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.) i są one obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 zdanie pierwsze k.p.c.). Powód nie udowodnił aby dokonane przez jego naruszenia były powszechnie dotychczas akceptowane przez stronę pozwaną tym samym wobec braku innych dowodów nie było podstaw do przyznania racji jego argumentacji.

Sąd dokonując ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie oparł się na dowodach z dokumentów w postaci umów o pracę, Regulaminu pracy, zarządzenia strony pozwanej nr (...), dokumentów wydania, faktur VAT, salda klientów, wydruku z wiadomości email, które zostały sporządzone przez osoby do tego uprawnione. Nadto żadna ze stron nie negowała ich autentyczności.

Przechodząc do dowodów osobowych w postaci zeznań świadków P. T., A. C., D. P., R. K. Sąd uznał je za wiarygodne gdyż korespondowały z rzeczowy materiałem dowodowym wzajemnie się uzupełniały oraz były spójne logiczne stanowiły jego uzupełnienie. Odnosząc się przesłuchania powoda A. P. Sąd uznał je za wiarygodne wyłącznie w części w jakiej pozostawały w zgodności z pozostałym materiałem dowodowym.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia zostało dokonane zgodnie z prawem i było w pełni uzasadnione, a co za tym idzie odwołanie powoda jako bezzasadne podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł jak w **punkcie I sentencji wyroku**.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w **punkcie II sentencji wyroku** mając na względzie zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 60,00 zł ustalonej na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013, nr 419).

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 4 i art. 35 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.), nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36. Natomiast w myśl art. 113 ust. 1 w/w ustawy, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiszczyć lub których nie miał

obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Jako że powództwo podlegało oddaleniu, a tym samym strona pozwana wygrała proces, w związku z czym nie było podstaw do odciążenia jej kosztami sądowymi, natomiast powód z mocy prawa był zwolniony z obowiązku poniesienia kosztów sądowych, Sąd zaliczył je na rachunek Skarbu Państwa, nie znajdując podstaw do obciążenia nimi powoda, o czym orzeczono jak w **punkcie III wyroku**.